

Invalidforsørgelsen, har tilladt sig en Indstilling til den 11te §, troer jeg ikke, at den behøver nogen videre Forklaring, da det er indlysende, at den gaaer ud paa at give Loven en større Sikkerhed i Henseende til Omgangsmaaden ved Tilbedelingen af Understøttelserne, saaa at man ikke giver vedvarende Understøttelser, førend dertil er skjellig Grund. — Naar Udvalget med Hensyn til den 12te §, forsaavidt som den deler Invaliderne i forskellige Afdelinger, har tilladt sig at foreslaae nærmere Bestemmelser af den 1ste og 2den Afdeling, da vil det være det ærede Thing anskueligt, ved at sammenholde Folkethingets Forslag paa forrige Rigsdag, at vi have bestræbt os for at nærme os til det paa en Maade, som vi fandt i sig selv at være retfærdig og billig, navnlig af Hensyn til dem, der have lidt de største Beskædigelser under Krigsforholdene. Ligesom vi tør haabe, at dette vil vinde Bifald, saaledes tør vi nære den samme Forventning, forsaavidt vi i vort Forslag ere gaaede ud paa at give Loven en større Nøiagtighed med Hensyn til den vidtløftige tredje Afdeling, hvorpaa navnlig vore Forslag, deels til § 12 og deels til § 14, gaae ud. Forsaavidt en Hovedforandring, der er bleven gjort i Forslaget fra vor Side, angaaer Overklasserne, saa vil det af de Endringsforslag, der foreligge Thingets ærede Medlemmer, være bemærket, hvorledes vi have udvidet vor Indstilling om Officererne af Linien saaledes, at derunder komme til at indbefattes baade Mand, som vi virkelig havde tænkt paa, men som ikke, idetmindste ikke klart, vare nævnte, nemlig de faste Officerer af Søetaten, og deels i Overeensstemmelse med Forhandlingerne ved den forrige Foretagelse af Sagen have vi meent at burde optage de af Kongen bestfittede militaire Læger og stille dem ved Siden af Officerer af Linien og de faste Officerer af Søetaten. En Hovedanskuelse, som dernæst gaaer igennem vort Forslag, og som først møder ved § 10, men navnlig fremtræder ved § 12, og atter er gennemført i mange senere Dele af Loven, er, at vi eenstemmigt have været af den Mening, at man burde sætte en Grænse mellem den Invalidforsørgelse, der knytter sig til Krigsforhold, og den Indvalidforsørgelse, der maatte foranlediges ved Stade

under andre Omstændigheder. Vi have meent, at Krigsforholdene stille de Militaire paa en saadan særegen Fod, at deri indeholdes en almindelig Berettigelse fra Lovgiverens Standpunkt til at sørge for dem i en overordentlig Grad, men at derimod de Militaire udenfor disse overordentlige Forhold maatte stilles ved Siden af enhver anden Statsborger; er han Embedsmand, saa ved Siden af en anden Embedsmand; hører han til Underklasserne, saa ved Siden af andre Personer, der høre til Underklasserne, som kunde komme i det Tilfælde, at de i Statens Tjeneste kom til Stade saaledes, at de mistede deres Levebrød. Det vil i denne Henseende bemærkes af den ærede Forsamling, at vi derved have stræbt at nærme os til Folkethingets Forslag, og det er et vigtigt Synspunkt i denne Sag, hvor det gjælder om, at begge Dele af Rigsdagen skulle være enige, for at denne Sag kan fremmes paa den nærværende Rigsdag. Altsaa, hvor vi have kunnet bringe det i Overeensstemmelse med Lovens Grundsætninger og Retfærdighed og hvad vi selv erkjendte for at have særdeles Grunde for sig, der have vi stræbt at nærme os til Folkethingets Forslag. Vi have navnlig gjort det i det Punkt, hvorom her er Spørgsmaal, paa den Maade, at vi have indskrænket den Invalidforsørgelse, der var særlig begunstiget, til den samme Forudsætning, som det andet Thing havde opstillet, og som klart staaer i § 1 af dets Forslag, naar det hedder: „Naar han ved Udførelsen af sine Tjenesteplichter i Krigen bliver vansør“, hvorimod vi have stillet den anden Klasse af Tilfælde under et andet Synspunkt, i Analogi med Lovgivningen om Pensionsvæsenet. Herved er erindret, at der skulde være Vanskeligheder in facto forbundne med at gennemføre denne Forskjel. Jeg bemærker hertil, at, er den principrigtig, skal man holde paa den, om der ogsaa i det concrete Tilfælde kunde være nogen Vanskelighed ved at gennemføre den; men jeg er derhos overbevist om, at, hvor der opstaaer Tvivl i denne Henseende, vil der gaae en saadan Liberalitet igennem Bestyrelsen af disse Ansiggender, at den Anskuelse, som er den fordeelagtigste for vedkommende Militaire, vil gjøre sig gjældende, og jeg er endvidere overbevist om, at, dersom